

USNESENÍ

Samosoudce Obvodního soudu pro Prahu 2 rozhodl v Praze dne 28.02.2020 v trestní věci obžalovaný J. B. nar. bytem H. nar. bytem , okres a M. K. nar. bytem , takto:

Podle § 314c odst.1 písm. a) tr.ř. z důvodů § 188 odst. 1 písm. c) tr.ř. za použití § 172 odst. 1 písm. a) tr. řádu se trestní stíhání obviněného J. B. nar. J. H. nar. a M. K. , nar.

pro skutek, že

obviněný H. , jenž věděl, že bude vyhlášeno výběrové řízení, ve kterém měl zájem uspět, na prodej nemovitostí označených jako „“ a tvořených pozemkem parcelního čísla se stavbou čísla popisného pozemkem parcelního čísla se stavbou čísla popisného pozemky parcelních čísel vše v katastrálním území , zapsaných na listu vlastnictví číslo Katastrálním úřadem katastrálním pracovištěm , jejichž vlastníkem je se sídlem který avizované výběrové řízení vyhlásil dne 24.02.2015 a zveřejnil jej na webových stránkách a v dalších médiích, přičemž již v první polovině února roku 2015 na blíže nezjištěném místě předal obviněný H. obviněnému B. finanční hotovost ve výši 250.000,- Kč, aby jmenovaný zprostředkoval předání peněz obviněnému K. což obviněný B. učinil s tím, že částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro obviněného K. a že zbývající částka ve výši 125.000,- Kč byla určena pro P. D. , nar. , kterému obviněný K. tyto finanční prostředky kolem poloviny února roku 2015 předal v obálce ve své kanceláři s tím, že se jedná pouze o polovinu slíbené částky a že druhou polovinu obdrží poté, co obviněný H. ve výběrovém řízení uspěje, přičemž poskytnuté finanční prostředky měly být zárukou toho, že ani jeho odpovědný , obviněný K. , žádným způsobem nenaruší průběh vyhlášeného výběrového řízení a že jej nechají proběhnout až do jeho finální fáze, tedy do prodeje souboru nemovitostí vítězi výběrového řízení,

v němž je u obviněného H. spatřován přečin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku, u obviněného B. pomoc k přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku, a u obžalovaného K. jednak pomoc k přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku, jednak přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku,

z a s t a v u j e ,

neboť je nepochybné, že se nestal skutek, pro který se trestní stíhání vede.

Odůvodnění:

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatelů [redacted] M [redacted] K [redacted], [redacted] J [redacted] H [redacted] a [redacted] J [redacted] B [redacted], proti usnesením Nejvyššího soudu č. j. 3 Tdo 1413/2017-68 ze dne 20. prosince 2017, Městského soudu v Praze č. j. 61 To 91/2017-564 ze dne 30. března 2017, a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 5 T 27/2016-506 ze dne 9. ledna 2017, za účasti Nejvyššího soudu, Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 2, jako účastníků řízení, a Nejvyššího státního zastupitelství, Městského státního zastupitelství v Praze a Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, jako vedlejších účastníků řízení tak, že Usnesením Nejvyššího soudu č. j. 3 Tdo 1413/2017-68 ze dne 20. prosince 2017, usnesením Městského soudu v Praze č. j. 61 To 91/2017-564 ze dne 30. března 2017 a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 5 T 27/2016-506 ze dne 9. ledna 2017 bylo porušeno právo stěžovatelů na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Usnesení Nejvyššího soudu č. j. 3 Tdo 1413/2017-68 ze dne 20. prosince 2017, usnesení Městského soudu v Praze č. j. 61 To 91/2017-564 ze dne 30. března 2017 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 5 T 27/2016-506 ze dne 9. ledna 2017 pak zrušil.

Své rozhodnutí odůvodnil tím, že Obvodní soud pro Prahu 2 (dále jen „nalézací soud“) zprostil rozsudkem Č. j. 5 T 27/2016- 445 ze dne 27. dubna 2016 (dále též „zprošťující rozsudek“) všechny stěžovatele obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který byli stíháni. K odvolání státního zástupce Městský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) usnesením č. j. 61 To 313/2016-480 ze dne 28. září 2016 zrušil zprošťující rozsudek v celém rozsahu a věc vrátil nalézacímu soudu k novému rozhodnutí. Nalézací soud nově uznal napadeným rozsudkem 1. stěžovatele vinným z pomoci k přečinu podplácení podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku, 2. stěžovatele z přečinu podplácení podle § 332 odst. 1 alinea 1,2 trestního zákoníku a 3. stěžovatele z pomoci k přečinu podplácení podle § 24 odst. 1 písm. c) k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku. Všem stěžovatelům nalézací soud uložil trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu třiceti měsíců, peněžitý trest 240 000 Kč s určitými splátkami a s alternativním trestem odnětí svobody v trvání 120 dnů; 2. stěžovateli navíc uložil trest propadnutí věci, a to finanční částky 125 000 Kč. Odvolací soud následně napadeným usnesením zamítl odvolání všech stěžovatelů s tím, že vina stěžovatelů byla jednoznačně prokázána. Dovolání všech stěžovatelů Nejvyšší soud odmítl jako zjevně neopodstatněná.

Ústavní soud dále podrobně rozebral podstatu ústavních stížností stěžovatelů. Uvedl, že stěžovatelé (každý samostatně) podali proti napadeným rozhodnutím ústavní stížnosti vedené pod sp. zn. IV. ÚS 1367/18, I. ÚS 1410/18 a III. ÚS 1429/18, které byly usnesením pléna Ústavního soudu ze dne 16. května 2018 spojeny ke společnému řízení pod sp. zn. IV. ÚS 1367/18. **Ve své ústavní stížnosti 1. stěžovatel** popisuje okolnosti případu a namítá, že zprošťující rozsudek vynesl nalézací soud na základě řádně provedených důkazů. Odvolací soud žádné dokazování neprováděl, nenařídil nalézacímu soudu provést další úkony nebo doplnit dokazování, jen mu vytkl, že rozhodoval v senátu, ač měl rozhodovat samosoudce, a ztotožnil se s tvrzením státního zástupce o nesprávném hodnocení důkazů, rozsudek zrušil a věc vrátil k novému rozhodnutí. Nalézací soud následně zopakoval obsah dosavadního jednání, provedl důkaz listinami dodanými 1. stěžovatelem, a rozhodl ve věci samé (při částečně shodném odůvodnění) opačně než ve zprošťujícím rozsudku s odkazem na nutnost hodnotit důkazy ve světle právního názoru odvolacího soudu, jímž je vázán. Hodnocení týchž důkazů nalézacím soudem je v odůvodnění obou rozsudků zcela opačné. Takzvané právo na spravedlivý proces přitom vyžaduje, aby soud přesvědčivě, logicky a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil své rozhodnutí. Podle 1. stěžovatele není

správné, aby odvolací soud dával závazné pokyny, k jakým skutkovým zjištěním má nalézací soud při hodnocení důkazů dospět (viz například rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tz 76/2001 ze dne 29. května 2001), a dále uvádí, že podle usnesení Nejvyššího soudu nebyl nalézací soud vázán k určitému vyhodnocení důkazů, ale jen k tomu, aby je hodnotil jednotlivě i v souhrnu (§ 2 odst. 6 trestního řádu), byť tato povinnost mohla být odvolacím soudem lépe formulována. Stěžovatel je přesto přesvědčen, že z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že nalézací soud vynesl svůj odsuzující rozsudek vázán právním názorem a „nezbývá“ mu než přehodnotit důkazy v souladu s ním. Závěrem 1. stěžovatel poukazuje na vyjádření státního zástupce k dovolání, jenž konstatoval existenci několik závažných pochybností o respektování základních postulatů spravedlivého procesu, které je třeba napravit, což však Nejvyšší soud neučinil. Vyvozené právní závěry jsou podle 1. stěžovatele v extrémním rozporu s výsledkem dokazování [viz náleze sp. zn. III. US 68/04 ze dne 9. června 2005 (N 121/37 SbNU 535)] a popsáním postupem byla závazáním nalézacího soudu právním názorem odvolacího soudu porušena zásada bezprostřednosti a ústnosti řízení spolu s absencí vnitřního přesvědčení soudu při hodnocení důkazů, a v důsledku toho řádného zdůvodnění hodnocení důkazů. Dále Nejvyšší soud porušil dvoj-instančnost řízení a právní jistotu pomínutím dovolacích námitek.

Ve své ústavní stížnosti 2. stěžovatel uvedl, že odvolací soud se nevypořádal s jeho obhajobou, podle které při absenci přímých důkazů netvoří důkazy provedené nalézacím soudem uzavřený a ničím nepřerušovaný řetězec, prokazující jednoznačně jeho vinu; závěry soudů nejsou v souladu se zjištěným skutkovým stavem, a rovněž byla porušena zásada *in dubio pro reo*. Odvolací soud zrušil zprošťující rozsudek pro odlišné hodnocení důkazů v rozporu (například) s nálezem sp. zn. II. US 3564/12 ze dne 5. března 2013 (N 38/68 SbNU 391). Pokud pak na základě tohoto usnesení nalézací soud zcela rezignoval na myšlenkový proces vedoucí k závěru o vině, a namísto toho zdůraznil, že rozhoduje „vázán právním názorem vyjádřeným odvolacím soudem a nezbývá mu než hodnotit důkazy v souladu s názorem odvolacího soudu, a proto bere za prokázané jedním uvedená ve skutkové větě rozsudku“, jde o postup protiústavní. Nalézací soud tak při nezměněném dokazování učinil odlišná skutková zjištění byv vázán rozhodnutím odvolacího soudu. Taková změna hodnocení je v rozporu s nálezem sp. zn. I. ÚS 608/06 ze dne 29. dubna 2008 (N 79/49 SbNU 153), který zapovídá odvolacímu soudu nařizovat změnu v hodnocení důkazů či vnucovat nižšímu soudu hodnocení vlastní. Nejvyšší soud pak dovolání stěžovatele neposoudil jako námitku nesprávného právního posouzení věci, nýbrž jako nesprávné hodnocení skutkového stavu; k tomu 2. stěžovatel odkázal na náleze sp. zn. III. ÚS 68/04. Podle 2. stěžovatele Nejvyšší soud vysvětluje, že rozhodování v pochybnostech se týká jen otázek skutkových, nikoliv právního posouzení skutku, a proto nelze touto zásadou v dovolání argumentovat. Nebyla-li však tato zásada vzata v úvahu, byla věc nesprávně právně posouzena a nebylo namístě odmítnout dovolání.

Podle 3. stěžovatele zrušil odvolací soud zprošťující rozsudek proto, že skutková zjištění neměla oporu v provedeném dokazování, a závěry nalézacího soudu hodnotící zájem

3. stěžovatele na rozhodnutí o prodeji nemovitosti označil odvolací soud za „dedukce a spekulace“. Nalézací soud následně na základě stejných důkazů učinil ve věci zcela opačný závěr a stěžovatele uznal vinnými citě se vázán právním názorem odvolacího soudu, který ale také neprováděl žádné dokazování. Jak odvolací soud, tak i následně nalézací soud dospěly na základě původních důkazů k opačnému závěru, aniž by provedly nová zjištění. Nalézací soud tedy nepostupoval jako nezávislý, převzal-li bez dalšího názor odvolacího soudu. Rozhodnutí o vině 3. stěžovatele bylo založeno na okrajové zmínce ze soukromé nahrávky rozhovoru

1. stěžovatele se zúčastněnou osobou, což sice může založit podezření, avšak ničím nepotvrzené. Tvrzení samo o sobě, že někdo (3. stěžovatel) je pachatelem trestného činu, nelze považovat za prokázání jeho viny; byla tak porušena zásada *in dubio pro reo* a princip presumpce nevinu. Podle odvolacího soudu i Nejvyššího soudu přitom nebylo možné původní závěry odvolacího soudu považovat za závazný právní názor ukládající nalézacímu soudu povinnost rozhodnout o vině, tím se ovšem soudy vyhnuly podstatě věci - k tomu 3. stěžovatel odkazuje na vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, který právě takový postup označil za nesprávný, a

dále odkazuje na judikaturu Ústavního soudu [nálezy sp. zn. III. ÚS 658/14 ze dne 14. října 2014 (N 192/75 SbNU 165), či sp. zn. II. ÚS 1975/08 ze dne 12. ledna 2009 (N 7/52 SbNU 73)] i Nejvyššího soudu (sp. zn. 4 Tz 140/2004).

Z uvedených důvodů byli všichni tři stěžovatelé přesvědčeni, že obecné soudy porušily jejich práva zakotvená v čl. 8 odst. 2, 36 odst. 1, 40 odst. 1, 2 a 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jakož i práva podle čl. 2 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), a navrhují zrušení napadených rozhodnutí.

Ze spisu, stejně jako Ústavní soud, tak i nový samosoudce, kterému byla věc přidělena dle rozvrhu práce jako zákonnému soudci po služebním odchodu předsedkyně senátu Ing. Mgr. Hany Chaloupkové zjistil, že 2. stěžovatel měl zájem uspět ve výběrovém řízení na prodej nemovitosti, a proto měl předat 3. stěžovateli částku 250 000 Kč určenou rovným dílem pro 1. stěžovatele a pro zúčastněnou osobu (představitelé vlastníka nemovitosti) s tím, že stejnou částku obdrží i po úspěchu 2. stěžovatele ve výběrovém řízení. Poskytnuté peníze měly být zárukou, že obdarování nenaruší průběh výběrového řízení. Zúčastněná osoba si nějakou dobu poté, co obdržela obálku s penězi, uvědomila, že by mohlo jít o úplatek, a proto se po několika konzultacích obrátila na Policii České republiky, která věc začala šetřit, zúčastněné osobě umožnila zaznamenat rozhovor s 1. stěžovatelem a očekávala předání druhé poloviny peněz poté, co 2. stěžovatel ve výběrovém řízení zvítězí (jeho nabídka byla výrazně nejvyšší); k tomu však nedošlo, neboť výběrové řízení bylo zmařeno postupem orgánu vlastníka nemovitosti, a to v důsledku snahy zúčastněné osoby o transparentní jednání. *Trestní řízení proto bylo vedeno zejména na základě výpovědi a audiozáznamu zúčastněné osoby.*

Nalézací soud ve zprošťujícím rozsudku dospěl k závěru, že zúčastněná osoba skutečně obdržela obálku s penězi od 1. stěžovatele, ostatní nepřímé důkazy však nevytvořily takový uzavřený logický okruh, který by umožnil závěr, že se stal skutek, jak byl v obžalobě popsán. Nepřímé důkazy netvoří souvislý a nepřerušovaný logický řetězec, z něhož by bylo možno dovodit jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru; provedené důkazy vedou jen k podezření vůči 1. stěžovateli. Podle nalézacího soudu se uplatní zásada *in dubio pro reo*, podle které má neprokázaná vina stejné účinky jako prokázaná nevina, neboť obžalobou uvedený skutkový děj je sice vysoce pravděpodobný, ale existují nejméně další dvě možné verze (viz č. 1. 435 verte a násl. spisu).

Odvolací soud po neveřejném zasedání ve svém usnesení (č. 1. 480-485) vytkl nalézacímu soudu nejprve nesprávné obsazení soudu, v němž rozhodoval senát namísto samosoudce, což mohlo vést ke dvoutřetinovému ovlivnění výsledku rozhodnutí, a dále se ztotožnil s odvolací námitkou státního zástupce, že nalézací soud nesprávně hodnotil důkazy a nevypořádal se se všemi skutečnostmi. Závěr nalézacího soudu o zájmu 3. stěžovatele o výběrové řízení zhodnotil odvolací soud jako dedukce a spekulace, naopak některé nejasnosti ve výpovědi zúčastněné osoby posoudil jako pochopitelné (zdravotní stav); podle odvolacího soudu nepřímé důkazy tvoří ucelenou logickou soustavu, ze které může vyplynout jen jediný závěr, zprošťující rozsudek zrušil a bez dalšího uložil nalézacímu soudu nově rozhodnout.

U následného hlavního líčení konaného dne 9. ledna 2017 samosoudkyně přečetla usnesení odvolacího soudu a písemnosti z č. 1. 488-494, přijala sdělení jednoho z obhájců a vyzvala k závěrečným řečem. Nalézací soud tedy neprovedl žádné další relevantní důkazy, a následně vynesl rozsudek opačný než v původním řízení.

V napadeném rozsudku pak nalézací soud považuje za prokázané, vázán pouze právním názorem odvolacího soudu, že skutek se stal tak, jak byl popsán v obžalobě (str. 13; č. 1. 512). Odvolací soud na to v odůvodnění napadeného reagoval tvrzením, že „...vina všech obžalovaných byla v daném případě bez jakýchkoliv pochybností prokázána...“ (č. 1. 573 odst. 3). Změněný závěr o vině není založen na nově provedeném dokazování nebo na zdůvodněném přihlídnutí k dalším

(dříve) provedeným důkazům, ale je založen výhradně na odkazu nalézacího soudu na zrušující usnesení odvolacího soudu, považujícím původní zprošťující rozsudek za spekulativní - s tím, že výpovědi zúčastněné osoby je nutno věřit. Nalézací soud, kterému byla věc vrácena bez bližších pokynů, jen s tím, že první rozhodnutí je vadné bez dalšího rozhodl opačně než v původním rozsudku pouze s odkazem na závazný právní názor vyššího soudu. Takový postup následně odvolací soud považoval za správný, aniž by sám ve svém původním usnesení závazný právní názor spatřoval; rozhodnutí nalézacího soudu, odkazující na jím vyslovený právní názor, vysvětlil jako hodnocení věci v souladu s § 2 odst. 6 trestního řádu (viz str. 7 odůvodnění usnesení odvolacího soudu).

Ústavní soud považoval za vhodné odkázat na již výše zmíněné vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství (č. 1. 665 - 669), který argumenty v dovolání stěžovatelů, brojících především proti postupu nalézacího soudu porušujícímu jejich právo na „spravedlivý proces“ (čl. 6 Úmluvy), považuje za logické a založené na relevantní judikatuře. Konkrétně odkazuje na pasáž z nálezu sp. zn. I. ÚS 608/06, týkající se hodnocení věrohodnosti svědka, v níž Ústavní soud konstatoval, že měl-li „*odvolací soud radikálně odlišný názor na věrohodnost svědka, měl jej sám vyslechnout, aby mohl bezprostředně vnímat jeho projevy, a aby mohl dát obhajobě příležitost přímo před tímto soudem zpochybňovat tvrzení podávaná tímto svědkem...*“. Pro vytyčení mezí instančního rozhodování odvolacího soudu odkázal státní zástupce na další rozhodnutí Ústavního soudu [nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/14 ze dne 26. ledna 2016 (č. 71/2016 Sb.), ve spojení s usnesením sp. zn. I. ÚS 1920/16 ze dne 18. dubna 2017; všechna rozhodnutí též na <https://nalus.usoud.cz>], podle kterého „*od nepřijatelného přehodnocování důkazů odvolacím soudem je však třeba lišit kasační oprávnění odvolacího soudu z důvodů podle § 258 odst. 1 písm. b) a písm. c) trestního řádu. Jde typicky o situace, kdy skutková zjištění v napadeném rozsudku působí neúplně a nepřesvědčivě, zejména proto, že nalézací soud určité skutečnosti, jež se z provedeného dokazování podávají, do svých úvah vůbec nezahrnul, některé důkazy zcela pominul nebo určité důkazy hodnotil zjevně jednostranně, v rozporu se zásadami formální logiky...*“. I dále státní zástupce se stěžovateli souhlasí v tom, že „*...nalézací soud se pouze trpělivě podvolil skutkovým závěrům podle pokynu soudu odvolacího*“ a že nastala „*bezvýhradná akceptace skutkového hodnocení...*“. Hranici instančního rozhodování odvolacího soudu přitom státní zástupce považuje za subtilní. „*Nalézací soud může být veden k odlišnému skutkovému zjištění jen mnohými náznaky soudu odvolacího a ve svém rozhodnutí může snadno skryt, že odvolacímu soudu vyhověl bez vlastního přesvědčení*“, a je „*nutno uznat, že nalézací soud svými výroky na str. 5 a 13 odsuzujícího rozsudku zpochybnil, zda rozhodoval na základě skutkového stavu, který sám zjistil nebo který převzal od soudu odvolacího*“. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství proto konstatoval, že sám nalézací soud svými „*výroky na str. 5 a 13 odsuzujícího rozsudku zpochybnil, zda rozhodoval na základě skutkového stavu, který sám zjistil, nebo který převzal od soudu odvolacího*“. Podle státního zástupce existují natolik závažné pochybnosti týkající se respektování základních postulátů spravedlivého procesu, že jediným východiskem je zrušení rozhodnutí nalézacího soudu i odvolacího soudu. Nejvyšší soud se s námitkami stěžovatelů ani státního zástupce neztotožnil; podle něj rozsudek požadavky spravedlivého procesu naplnil.

Ústavní soud tak dospěl na rozdíl od Nejvyššího soudu k závěru, že nalézací soud „automaticky“ převzal hodnotící závěry odvolacího soudu, aniž by provedl dokazování v rozsahu, který by mu umožnil prokázat bez pochybností, že skutek se skutečně stal tak, jak byl ve skutkové větě popsán, případně aniž by své závěry odůvodnil lépe a na základě svých vlastních zjištění.

Ze spisu je patrné, že policejní orgán předpokládal, že uspěje-li 2. stěžovatel ve výběrovém řízení, může dojít k monitorovanému předání druhé poloviny úplatku. Pak by existovaly jednoznačné důkazy prokazující vinnu 2. a 3. stěžovatele, a tím i správnost skutkové věty.

Vzhledem k tomu, že tato situace nenastala, je závěr o naplnění skutku založen především na výpovědi zúčastněné osoby a na zaznamenaném hovoru mezi ní a 1. stěžovatelem *Výpověď zúčastněné osoby nalézací soud v původním rozhodnutí nepovažoval za konzistentní (č. 1. 449 verte) a měl silné pochybnosti o významu informací z provedených odposlechnů (č. 1. 450), a proto tyto nepřímé důkazy nepovažoval za působivé vytvořit logický, ničím nenarušený a uzavřený okruh, z něž by bylo možno vyvodit jen jediný závěr a*

současně vyloučit možnost jiného závěru (č. 1. 450 verte a násl.).

V novém rozsudku nalézací soud po rekapitulaci původních důkazů uvedl, že mu vázanému „*právním názorem vysloveným odvolacím soudem, nezbytvá než hodnotit provedené důkazy v souladu s názorem odvolacího soudu, a proto bere zvláště uvedených důkazů za prokázané, že svým jednáním ... naplnili obžalovaní skutkovou podstatu trestných činů jak po stránce subjektivní, tak i po stránce objektivní.*“ (č. 1. 512).

Provedl-li nalézací soud takovou změnu hodnocení důkazů, aniž by vysvětlil, jaké důvody jej k tomu vedly, uzavírá Ústavní soud, že nejde o postup zachovávající práva stěžovatelů na soudní ochranu. Podle Ústavního soudu totiž nastala situace, kdy existují pochybnosti, předestřené nalézacím soudem ve zprošťujícím rozsudku, které nebyly v řízení odstraněny - byly pomínuty s tím, že verze obžaloby je vysoce pravděpodobná; za takovou ji může považovat i Ústavní soud, avšak ani samu vysokou pravděpodobnost nelze mít za dostatečnou.

Ústavní soud nespátřil pochybení v postupu odvolacího soudu, zrušil-li v neveřejném zasedání původní rozsudek nalézacího soudu pro nevypořádání se s veškerými provedenými důkazy, a pro nesprávné obsazení soudu [trestní řád stanoví (§ 314a odst. 1), kdy rozhoduje samosoudce, a nesprávné obsazení soudu je vadou, byť rozhodne-li senát namísto samosoudce, považuje to zákonodárce za menší vadu, než v případě opačném (viz § 265b odst. 1 písm. a)].

Ústavní soud rovněž nevyloučil, že trestné jednání proběhlo způsobem popsáním v obžalobě, takový závěr však nelze učinit bez dalšího (podrobnějšího) vysvětlení nalézacího soudu jen na základě prosté změny hodnocení důkazů, které původně vedly nalézací soud k vydání zprošťujícího rozsudku. Z napadených rozhodnutí bylo pro Ústavní soud patrné, že nalézací soud po zrušení původního rozsudku rezignoval na svoji úlohu a rozhodl, aniž by zrealizoval pokyn odvolacího soudu a rozhodnul v souladu s požadavky danými v § 2 odst. 6 trestního řádu. Rozhodnutí založené na pouhém odkazu na vázanost právním názorem odvolacího soudu nelze považovat za postačující. Toto pochybení nenapravil ani odvolací soud, kterému stačilo, že výrok o vině a trestu konvenoval se závěry jeho předchozího usnesení. Podle nálezu sp. zn. II. ÚS 254/08 ze dne 18. listopadu 2008 (N 197/51 SbNU 393) má omezení nařizovací pravomoci odvolacího či dovolacího soudu svůj původ v principech spravedlivého procesu, a proto „*nemůže vést k situaci, kdy vyšší soud rezignuje na faktické promítnutí jeho právního názoru do rozhodnutí nižšího soudu, neboť taková situace principy spravedlivého procesu porušuje*“ [obdobně též například nálezy sp. zn. I. ÚS 910/07 ze dne 23. září 2008 (N 156/50 SbNU 389) či sp. zn. I. ÚS 864/11 ze dne 16. června 2011 (N 116/61 SbNU 695)]. Vadu nenapravil ani Nejvyšší soud, ačkoliv stěžovatelé v dovoláních poukazovali na nesoulad mezi provedenými důkazy a jejich hodnocením, a v důsledku postupu odvolacího soudu i na porušení zásady dvoj-instančního soudního rozhodování. Ve shodě se státním zástupcem Nejvyššího státního zastupitelství spatřuje Ústavní soud pochybení v nerespektování principů řádně vedeného soudního řízení; Ústavní soud dospěl k závěru, že nebyla poskytnuta ochrana základním právům stěžovatele způsobem, který předpokládá Listina. Nalézací soud pouze „automaticky“ převzal právní názor a pokyny odvolacího soudu.

Pravomoc soudu rozhodovat o vině a trestu za trestné činy zaručuje obžalovanému, který se na soud obrátí v souladu s čl. 36 odst. 1 a 4 s žádostí o poskytnutí ochrany, aby bylo o jeho věci v trestním řízení rozhodováno při zachování jeho práv plynoucích rovněž z čl. 40 odst. 2 Listiny, který každému zaručuje presumpci neviny a klade na obecné soudy požadavek, aby vině rozhodly teprve tehdy, když je závěr o vině obžalovaného bez jakýchkoliv pochybností prokázán. Úkolem obecných soudů není pouze na základě provedených důkazů učinit závěr o vině a trestu jak to požaduje čl. 40 odst. 1 Listiny, ale je zapotřebí, aby rozhodnutí respektovalo rovněž další základní práva obžalovaných.

Ústavní soud zdůraznil, že závěr o vině 2. a 3. stěžovatele, a tedy o správnosti skutkové věty, založen jen na zdokumentovaném rozhovoru zúčastněné osoby s 1. stěžovatelem a není-li opřen o další důkazy, které by prokazovaly pravdivost všech informací v

rozhovoru vyřčených, neodpovídá takový závěr požadavku § 2 odst. 5 trestního řádu.

Po zrušení rozhodnutí a po rozeslání nálezů Ústavního soudu stranám, státní zástupce ne-reagoval zpětvzetím obžaloby ani jiným procesním úkonem. Dne 7.1.2020 bylo předpokládáno, že úvodem dalšího nového (s novým samosoudcem) řízení před soudem, přednese obžalobu v pozměněném znění, reagující na obsah odůvodnění nálezů ÚS. K přednesu obžaloby nedošlo z jiných procesních důvodů, které neumožňovaly zahájení hlavního líčení. K hlavnímu líčení se nedostavil obžalovaný H [redacted] kterého vůli a souhlas s konáním hlavního líčení v nepřítomnosti soudu předložil jeho advokát. V ní prohlásil, že omlouvá svoji přítomnost na hlavním líčení a souhlasí s tím, aby soud jednal, popř. i rozhodl v jeho nepřítomnosti. Obhájce však neměl od klienta žádný projev vůle pro případ očekávaně změněné obžaloby. Obžalovaný by se tak nepřipustně vzdal možnosti reagovat na změněnou skutkovou či důkazní situaci. Proto soudce hlavní líčení nekonal.

Podanou obžalobou státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, sp. zn. 2 ZT 247/2015, ze dne 28.1.2016 (dále jen „obžaloba“) jsou tedy stále shodně stíháni J [redacted] B [redacted], J [redacted] H [redacted] a M [redacted] K [redacted] (dále jen „obžalovaní“) pro několik skutků souvisejících s výběrovým řízením na prodej nemovitostí, označených jako „[redacted]“ a tvořených pozemkem parcelního čísla [redacted] se stavbou čísla popisného [redacted] pozemek parcelního čísla [redacted] a se stavbou čísla popisného [redacted] pozemky parcelních čísel [redacted] [redacted] vše v katastrálním území [redacted] zapsaných na listu vlastnictví číslo [redacted] Katastrálním úřadem [redacted] katastrálním pracovištěm [redacted] (dále jen „nemovitost“).

Obžalovanému M [redacted] K [redacted] (dále jen „obžalovaný“) je kladeno za vinu, že kolem poloviny února 2015 předal v obálce ve své kanceláři finanční prostředky ve výši 125.000,- Kč P [redacted] D [redacted] dat. nar. [redacted], [redacted] a s tím, že se jedná pouze o polovinu slíbené částky a že druhou polovinu obdrží poté, co obžalovaný H [redacted] ve výběrovém řízení uspěje. Dále je v obžalobě uvedeno, že poskytnuté finanční prostředky měly být zárukou toho, že [redacted] ani jeho odpovědný [redacted] (obviněný) žádným způsobem nenaruší průběh vyhlášeného výběrového řízení až do jeho finální verze, tj. do prodeje souboru nemovitostí vítězi výběrového řízení. Státní zástupce spatřuje v takto popsaném skutku u obžalovaného M [redacted] K [redacted] naplnění znaků pomoci k přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku. Státní zástupce považoval postavení K [redacted] za specifické, neboť tento se jako náměstek pro správu a provoz stal příjemcem úplatku ve výši 125.000,- Kč, tuto částku si ponechal, a proto je důvodně stíhán pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku. **Současně však, obdobně jako B [redacted] plnil roli prostředníka mezi H [redacted] a [redacted] jemuž byl primárně určen rovněž úplatek ve výši 125.000,- Kč. [redacted] D [redacted] celou záležitost objasnil a předal mu avizovanou částku, čímž nepochybně naplnil zákonné znaky pomoci k přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku. Státní zástupce se také zabýval možností, zda se přečinu přijetí úplatku nedopustil i někdejší [redacted] Částku ve výši 125.000,- Kč obdržel od K [redacted] blíže nezjištěného dne kolem poloviny února roku 2015, tedy ještě před vypsáním výběrového řízení. Přesto ji měl cca. tři týdny u sebe a teprve informace od K [redacted] že jde o nevratnou zálohu, jej přesvědčila k tomu, aby se obrátil na orgány činné v trestním řízení. S těmi však plně spolupracoval, a proto lze dospět ke zřejmému závěru, že se přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku nedopustil. Taková úvaha ovšem ničeho nemění na tom, že nepostupoval správně. Oznámení měl učinit co nejdříve po převzetí inkriminované obálky, přičemž**

s podezřením se měl obrátit pouze na orgány činné v trestním řízení, nikoliv na své podřízené, ačkoliv jim plně důvěřoval.

Obžalovaný J. H. podle obžaloby z předchozích let věděl, že se prodej již dvakrát nezdařil, ačkoliv o to jeho vlastník, usiloval, což potvrdil i někdejší D. Ten vydal policejnímu orgánu dne 09.03.2015 inkriminovanou obálku s finanční hotovostí 125.000,- Kč, konkrétně obsahovala dvacet pět bankovek po částce 5.000,- Kč. Veškeré bankovky i samotná obálka byly podrobeny odborným zkoumáním z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie, na jejichž základě byla vypracována odborná vyjádření. Na obálce se podařilo zajistit šest upotřebitelných daktyloskopických stop. Bylo prokázáno, že stopy č. 2, 3, 4 a 5 náležejí K. stopu č. 6 na obálce zanechal D. Autora stopy č. 1 se nepodařilo identifikovat, nepatří oznamovateli ani žádnému z obžalovaných. Na bankovkách se podařilo objevit pouze dvě upotřebitelné daktyloskopické stopy, které však nevytvořili ani obžalovaní, ani oznamovatel. Všechny neztotožněné stopy byly porovnány také s kontrolními otisky E. H. nicméně vzájemná shoda zjištěna nebyla. J. H. chtěl mít úspěšný průběh výběrového řízení včetně samotné koupě nemovitostí určitým způsobem „pojištěn“. Přes svého dobrého známého B., se rozhodl zapůsobit na odpovědného K. (B. mu jistě řekl, že se osobně znají) a jeho prostřednictvím také na. Přímé i nepřímé důkazní prostředky v dané kauze shromážděné podle obžaloby jednoznačně nasvědčují závěru, že se stal skutek popsany ve výrokové části obžaloby, přičemž státní zástupce vychází z konzistentní výpovědi svědka D. a z následně zaznamenaného rozhovoru mezi ním a K., ve kterém je vše náležitě popsáno. Je pravdou, že nahrávka vzešla z iniciativy oznamovatele, jenž ovšem svého podřízeného k odpovědím žádným způsobem nenaváděl, ani nenutil, pouze se ptal na okolnosti, které jej zajímaly. K. potvrdil, že od H. prostřednictvím B. obdržel částku 250.000,- Kč, ze které polovina připadla K. a druhá polovina byla určena pro D. Z nahrávky vyplývá, že B. měl obdržet celkem 500.000,- Kč, což by nasvědčovalo úvaze, že sám přijal úplatek ve výši 250.000,- Kč. Tato úvaha však jinými důkazními prostředky potvrzena nebyla, a proto pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku stíhán není.

Obžaloba tak, jak byla měla být podle právního názoru, sděleného státním zástupcem po odročení hlavního líčení přednesena znovu v nezměněném znění, nemůže sloužit jako podklad pro zákonný postup orgánů činných v trestním řízení, neboť koliduje se základními zásadami trestního řízení, konkrétně zejména se zásadou stíhání jen ze zákonných důvodů (§ 2 odst. 1 tr. řádu) a zásadou zajištění práva na obhajobu (§ 2 odst. 13 tr. řádu). Protože obě tyto zásady jsou (umocněně rozhodnutím Ústavního soudu IV ÚS 1367/18) pravidlem ústavněprávní úrovně, vyplývající z článků 8 odst. 2 a čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, respektive čl. 5 odst. 1, čl. 6 odst. 3 písm. a), písm. b) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. Sdělení č. 209/1992 Sb.), které jsou atributy práva na spravedlivý proces, je takto podaná obžaloba a trestní stíhání obžalovaných po rozhodnutí Ústavního soudu v rozporu s právem na spravedlivý proces (čl. 6 odst. 1 Evropské Úmluvy), tak jak jej interpretuje aktuální trestně procesní nauka, aplikační praxe Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva.

Zejména je nutné se vyjádřit k otázce splnění zákonných náležitostí popisu skutku uvedeného v nezměněné obžalobě. Podle ustanovení § 177 písm. c) tr. řádu musí obžaloba obsahovat žalobní návrh, v němž musí být přesně označen skutek, pro který je obviněný stíhán, s uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě s uvedením jiných skutečností, pokud je jich třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným a aby bylo odůvodněno použití určité trestní sazby; musí tu být dále uvedeno, jaký trestný čin obžaloba v tomto skutku spatřuje, a to jeho zákonným pojmenováním, uvedením příslušného ustanovení zákonů a všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu.

V obžalobě (v rozsudku či v usnesení o zahájení trestní stíhání) je skutek obsažen popisem události, o které se rozhoduje, přičemž pro jeho vymezení je relevantní především jednání stíhané osoby a způsobený následek. Podstata skutku je pak spatřována v jednání proto, že trestný čin je jednáním a jen takové děje, které jsou jednáním a jsou příčinou trestněprávnímu následku, jsou rozhodné pro trestní řízení.¹ Popis musí odpovídat náležitostem stanoveným v § 177 písm. c) tr. řádu a uvádí se v tzv. skutkové větě. Pojem skutkové věty zahrnuje slovní vyjádření stíhaného skutku obsahující všechny relevantní trestněprávní znaky. Skutková věta má být jasná, stručná a srozumitelná. Takto určený skutek je předmětem trestního řízení.

V případě přečinu přijetí úplatku se předpokládá, že se obviněnému dostalo neoprávněné výhody a **že mezi úplatkem a obstaráváním věci obecného zájmu musí být souvislost**. Měla být v řízení zachována zásada zajištění práva na obhajobu, musí být obviněná osoba náležitě seznámena s povahou toho, co je jí kladeno za vinu (aby se k tomu mohla vyjádřit, aby mohla zvolit způsob obhajoby, apod.). Stát musí zároveň vytvořit prostor pro účinné uplatnění práva nejen v právní rovině, ale i v rovině praktické.

Trestného činu podplácení se podle ustanovení § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku tr. zák. dopustí ten, kdo jinému nebo pro jiného v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu poskytne, nabídne nebo slíbí úplatek nebo kdo jinému nebo pro jiného poskytne, nabídne nebo slíbí úplatek. *Z podané obžaloby se v žádném případě nepodává, že by obžalovaný K. poskytl, nabídl nebo slíbil úplatek, když státní zastupitelství tento předpoklad opírá pouze o výpověď (rozporuplnou a nevěrohodnou) tehdejšího*

Procesní situace se zásadně pro další doplňování dokazování změnila poté, co dne zemřel.

V kontextu uvedeného je nutné podotknout, že se trestní stíhání v českém trestním právu zahajuje tím, že se konkrétní osobě sdělí podezření ze spáchání konkrétního skutku a je to právě tento skutek, který vymezuje onu povahu obvinění. Náležité vymezení skutku tak není významné pouze z hlediska zásady zachování totožnosti skutku, ale nepochybně i z hlediska spravedlivého procesu, jehož je zajištění práva na obhajobu imanentní součástí.

Z hlediska zajištění práva na obhajobu lze zcela laicky uvést, že každý obviněný, aby se mohl řádně hájit, musí být seznámen s tím, čeho se měl dopustit, a musí být přesvědčivě uvedeno, v jakém jednání popsáném ve výroku obžaloby lze spatřovat porušení trestního práva. Konkrétně tedy, má-li jít o trestní stíhání pro trestný čin podplácení a přijetí úplatku je třeba například uvést, že obviněný A se s obviněným B o věci dohodl a jemu předal i úplatek pro rozhodující osobu v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu, když takový popis skutku je pro posouzení věci rozhodný.

Vzhledem ke skutečnosti, že v obžalobě chybí vymezení hlavního pachatele, tedy označení konkrétní osoby, místa, času a způsobu předání údajného úplatku a jakož i určení komu, popřípadě jak bylo s údajným úplatkem naloženo dál, je na místě zopakovat, že v souvislosti s již dříve na

mítanou akcesoritou účastenství musí být pomoc příčinou následně spáchaného hlavního trestného činu. Takové vymezení však v obžalobě zcela absentuje. Navíc pokud je v obžalobě tvrzeno, že si K [redacted] sám ponechal částku ve výši 125.000,-- Kč, pak není předložen jediný důkaz, který by takové jeho jednání, zakládající trestný čin přijetí úplatku, osvědčil.

Pokud v úvodu odůvodnění obžaloby je poukázáno na to, že předmětná trestná činnost je plně prokázána:

1. odbornými vyjádřeními,
2. operativně pátracími prostředky,
3. výpověďmi svědků,
4. četnými listinnými materiály (založenými ve spise),

a státní zástupce na svém tvrzení zůstává i po zrušení rozhodnutí Ústavním soudem bez změny, bez reflexe na Nález Ústavního soudu sp. zn. : IV ÚS 1367/18 , je nutno poukázat, že na změněnou situaci by měl reagovat precizními právními závěry. Obžalovaný K [redacted] totiž ve své výpovědi uvedl, že předmětné výběrové řízení na prodej [redacted] bylo vyhlášeno dne 24.2.2015, přičemž jednotliví uchazeči měli předložit své nabídky do 3.4.2015. Odhadní cena nemovitosti byla stanovena ve výši 21.800.000,-- Kč, když se přihlásili tři uchazeči:

- 1) Středočeský kraj (nabídka 22.000.000,-- Kč),
- 2) [redacted] K [redacted] a [redacted] H [redacted] (nabídka 22.115.000,-- Kč),
- 3) [redacted] H [redacted] (nabídka 33.000.000,-- Kč).

Obžalovaný též uvedl, že částka ve výši 125.000,-- Kč nebyla předána jako záloha na úplatek v celkové výši 250.000,-- Kč, ale jako tzv. vratka poloviny čisté odměny, která se vracela [redacted], když obdobně postupovali i tehdejší [redacted], R [redacted] Z [redacted] a [redacted] Z [redacted] K [redacted] B [redacted]. Označené osoby se ze zcela pochopitelných důvodů k popsané praxi vyjádřily negativně, když byly v podřízeném stavu k tehdejšímu generálnímu řediteli. Pokud se týká zjištění, že R [redacted] Z [redacted] poskytl policejnímu orgánu výpis z bankovního účtu, pak zde zcela absentuje poznatek o tom, zda je to jediný účet pana Z [redacted] a zda si tento nemohl případně opatřit vratnou zálohu jiným způsobem. Navíc, k žádosti obviněného, si policejní orgán neobstaral bankovní výpis pana Z [redacted] z ledna 2014, kdy [redacted] (obviněný a pan Z [redacted] odevzdali panu D [redacted] každý 70.000,-- Kč jako vratku z mimořádné odměny. Pokud se týká zjištění z vyžádaných výpisů z bankovního účtu obviněného, pak není zřejmé, jak tento dospěl k závěru, že částka ve výši 125.000,-- Kč vůbec nekoresponduje s odměnami vyplacenými obviněnému. Z výpisu naopak jednoznačně vyplývá, že obžalovaný: dne 13.1.2015 vybral v hotovosti částku ve výši 30.000,-- Kč (když 13.1.2015 obdržel od [redacted] částku ve výši 210.864,-- Kč), dne 16.6.2014 vybral v hotovosti částku ve výši 65.000,-- Kč (když 13.6.2014 obdržel od [redacted] částku ve výši 266.246,-- Kč) a dne 15.1.2014 vybral v hotovosti částku ve výši 70.000,-- Kč (když 14.1.2014 obdržel od [redacted] částku ve výši 426.678,-- Kč). (dle výpisu z č.ú. [redacted] od [redacted] do [redacted] výpis z č.ú. [redacted] od [redacted] do [redacted] a výpis z č.ú. [redacted] od [redacted] do [redacted])

Z uvedeného vyplývá, že obžalovaný K [redacted] vrátil tehdejšímu generálnímu řediteli částku celkem ve výši 165.000,-- Kč (tedy částku převyšující údajný úplatek o 40.000,-- Kč), a to v hotovosti, a že policejní orgán zřejmě pochybil, když si vyžádal bankovní výpisy pouze z roku 2015, kde shora uvedené výběry nejsou čitelné (až na leden 2015 ve výši 30.000,-- Kč). [redacted] P [redacted] D [redacted], vědom si dobře jím nastaveného systému, využil této situace a vykonstruoval verzi údajného úplatku. Orgány činné v trestním řízení se, krom zcela chybného vyhodnocení předložených listinných důkazů, vůbec nezabývaly motivací tehdejšího generálního ředitele. Jistě nejde o pouhou shodu náhod, že již necelé tři týdny po odvolání obžalovaného K [redacted] z funkce, oznámil hejtmán Středočeského kraje (jeden z původních uchazečů výběrového řízení) informaci

o dohodě s vedením [redacted] o pronájmu předmětné nemovitosti na dobu 50 let. (prameny [redacted]).

Z výpovědi obžalovaného K [redacted] je zřejmé, že ani s B [redacted] ani s H [redacted] neprobíral okolnosti výběrového řízení na prodej [redacted], když F [redacted] znal pouze do té míry, že je bývalý [redacted] a potkávali se při různých společenských akcích (oba působili v [redacted]) a H [redacted] neznal vůbec. Obžalovaný K [redacted] připustil, že oslovil B [redacted] nicméně pouze v rozsahu nahodilých porad, neboť tohoto vnímal jako specialistu na management v broadcastingu. Tedy obžalovaný vnímal B [redacted] ho jako znalého oboru.

Svědék P [redacted] D [redacted] jako jediný vypovídal v neprospěch obžalovaného K [redacted], ale jeho výpověď hlavním líčením, která nemůže být nyní opakována, oproti podanému trestnímu oznámení není shodná. Nad to po celou dobu výslechu tohoto svědka byl přítomen jeho právní zástupce se kterým se radil o odpovědích, což vyplývá i z protokolu o výslechu svědka ze dne 20.11.2015 (str. 5, poslední odstavec).

Rozpory by se daly shrnout pro přehlednost do následující tabulky základních rozporností :

Trestní oznámení:

Údajný úplatek K [redacted] předal [redacted] [redacted] kolem 14. února 2015 v kanceláři c. 515

předal mu 125.000,-- (bankovky v hodnotě 5.000,--)

mělo se jednat o zálohu za to, že [redacted] nenaruší průběh výběrového řízení

dne 24. února 2015 byla zveřejněna nabídka a k předání úplatku mělo dojít 14. února 2015 v kanceláři K [redacted] když se mělo jednat o vratnou zálohu

Výpověď za přítomnosti obhájce

Údajný úplatek předal K [redacted] [redacted] v poslední dekádě února 2015 v kanceláři K [redacted]

předal bílou obálku s 125.000,-- Kč (předal jednu obálku a po poradě se svým právním zástupcem, sdělil, že obdržel dvě obálky stejné velikosti a hmotnosti), což je logickým nesmyslem, proč by se takto chlubil vlastním úplatkem

mělo se jednat o vratnou zálohu za to, že podepíše smlouvu o prodeji, kterou Rada schválila

Výběrové řízení se připravovalo v lednu/únoru 2015, podmínky byly zveřejněny v březnu

Výše uvedené demonstruje dostatečně i obsah článku :

Zejména zásadní je rozpor o čase předání údajného úplatku, neboť obžalovaný byl v období uváděném jediným svědkem, P. D., tj. v půlce února 2015 na zahraniční dovolené (ubytování na adrese). Je tedy vysoce nepravděpodobné, že by obžalovaný jel km, aby předal tehdejšímu údajný úplatek ve výši 125.000,- Kč a poté, co by údajný úplatek předal, jel by km zpět, aby dokončil probíhající dovolenou s rodinou. Taková konstrukce státního zastupitelství se soudu jeví zcela nereálná a absurdní. Navíc kromě této jediné výpovědi svědka P. D. (a to zcela zásadním způsobem rozporuplné) nebylo obžalobou předloženo jiných důkazů.

Na výjezdním zasedání v Poděbradech ve dnech 19.3. a 20.3. 2015 byla pořízena zvuková nahrávka v souladu s ustanovením § 158d odst. 2 TR. Ze záznamu však vyplývá, že obžalovaný K. J. H. nezná a že to řešil přes B. Z odposlechu není patrné, co řešili, o předmětné nemovitosti není zmínka, a obsah rozhovoru lze jen domýšlet.

Z pořízených odposlechů mělo dle obvodního státního zastupitelství vyplynout, že obžalovaný B. často telefonuje jak s J. H. tak s obžalovaným K. Z odposlechů ale též nevyplývá, že by obžalovaný B. s obžalovaným K. či obžalovaným H. projednávali prodej předmětné nemovitosti. Mezi obžalovanými H. a obžalovaným K. pak neprobíhá vůbec žádná komunikace.

Z dalších přestavitelných svědeckých výpovědí, pak neplyne nic podstatného pro prokázání viny všech obžalovaných. Svědek K. uvedl, že předmětnou obálku neviděl a ani ji vidět nechtěl. Ředitel D. mu pouze sdělil, že dostal úplatek ve výši 100.000,- Kč. Svědkyně Z. K. B. uvedla, že ji svědek D. koncem února 2015 informoval o údajném úplatku, obálku s financemi ji ukázal. O výběrovém řízení nic neví, protože to nespadlo do její kompetence. Členové Rady shodně vypověděli, že se dozvěděli o trestním řízení vedeném pro možnou korupci ve vztahu k projednávanému výběrovému řízení a proto se zdrželi hlasování. Shodně uvedli, že ze strany obžalovaného K. nebyli vystaveni jakémukoliv ovlivňování, týkající se rozhodování o prodeji předmětné nemovitosti. Svědek R. Z. vypověděl, že od obžalovaného K. ví, že vrátil část svých odměn generálnímu řediteli.

Z listinných důkazů vyplývá, že H. byli dne 25.02.2015 informováni o prodeji o vypsání výběrového řízení, když poslední termín pro podání nabídky byl k 3.4.2015 (do 12.00 hod.).

Z odborného zkoumání obálky, v níž byla předána předmětná hotovost jako údajný úplatek, bylo oborem kriminalistiky, odvětví daktyloskopie, zjištěno, že na obálce je 6 stop. Z nich 4 stopy odpovídají obžalovanému K., 1 stopa svědkovi D. a původ 1 stopy se nepodařilo policii zjistit. Ani k dalším obžalovaným však tato neidentifikovaná stopa podřazena nebyla. Vzhledem k tomu, že nebyl beze vsí pochybností zjištěn průběh tzv. vratek, nelze mít za zjištěné, že tato stopa usvědčuje obžalovaného K. z předání údajného úplatku, když obžalovaný prokazuje předání vratky nejméně ve třech případech. Stopy zajištěné na obálce tak nesusouvisí s předáním údajného úplatku, ale s předáním tzv. vratky tehdejšímu generálnímu řediteli.

Na základě shora uvedeného není pro státního zástupce možné reálně v názoru, že obžalovaní naplnili skutkovou podstatu zažalovaných trestných činů a že na základě přímých i nepřímých důkazních prostředků lze dospět k závěru, že obžalovaný K. naplnil skutkovou podstatu přečinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 332 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku a přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, 2 trestního zákoníku.

Lze tedy shrnout, že požadavky na jasné a srozumitelné vyjádření žalovaného (stíhaného) skutku, z něž vyplývá povaha obvinění a naplnění znaků konkrétního trestného činu, není jen bezobsažnou premisou, ale jedná se o zákonný požadavek vyplývající i ze zásady zajištění práva na obhajobu. Tato zásada, vyjádřená mimo jiné v ustanovení § 2 odst. 13 tr. řádu, je, jak bylo již dříve uvedeno, pravidlem ústavněprávní úrovně vyplývajícím z čl. 40 odst. 3 Listiny a je upravena i v mezinárodních dokumentech o lidských právech, zejména v čl. 14 odst. 3 písm. a), písm. b) Mezinárodního Paktu o občanských a politických právech, v čl. 6. odst. 3 písm. a), písm. b) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Je dílčím prvkem práva na spravedlivý proces.

Popis skutku vymezuje předmět trestního stíhání. Jeho náležitosti jsou upraveny trestním řádem a vyplývají i z výše uvedených ústavních principů zajišťujících právo na obhajobu. Není-li předmět trestního stíhání vymezen náležitým způsobem, není trestní stíhání vedeno ze zákonných důvodů a způsobem stanoveným trestním řádem (§ 2 odst. 1 tr. řádu). Také zásada stíhání ze zákonných důvodů je základní zásadou trestního řízení a pravidlem ústavněprávní úrovně. Promítá se v ní závazek obsažený v článku 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon, respektive čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Obžaloba však skutek formuluje z hlediska zákonných i teoretických požadavků zcela nedostatečným způsobem. Ve výsledku jde spíše o prostý souhrn určitých informací uvedený v alibistické formě, kdy je ponecháno na soudu, zda zjištěná skutečnost, že došlo k uplácení, znamená, že jsou ve vztahu k obžalovaným osobám naplněny znaky žalovaných trestných činů. I v případě, že bude pominut nedostatečný popis skutku ve výrokové části obžaloby z hlediska práva na obhajobu, jedná se o zásadní skutková zjištění, která z podané obžaloby v podstatě nevyplývají, a která by tak musel nově učinit soud.

Podstata činnosti soudu by tak spočívala nikoliv v rozhodování o skutku zjištěném v odpovídajícím rozsahu v řádném přípravném řízení, ale v objasňování podezření, zda vůbec a jak byl trestný čin spáchán. V případě, že by k takto pojatému rozsáhlému dokazování v hlavním líčení přistoupil, vystavil by se sám nikoliv nepravděpodobnému riziku, že se jeho zjištění budou od obecně a nedostatečně popsaných informací naznačených v obžalobě natolik odlišovat, že nebude zachována zásada totožnosti skutku.

S připomenutím závěru Nálezu Ústavního soudu sp.zn.: IV. ÚS 1367/18, dle kterého není úkolem obecných soudů pouze na základě provedených důkazů učinit závěr o vině a trestu, jak to požaduje čl. 40 odst.1 Listiny základních práv a svobod, ale je zapotřebí, aby rozhodnutí respektovalo rovněž další základní práva obžalovaných.

Pokud není v podané obžalobě dostatečně zřetelně vymezeno trestněprávně relevantní jednání ani následek, jestliže skutek, který má být předmětem projednávání, je popsán nesrozumitelným sumarizujícím způsobem s návětim, z něhož není patrné, v čem konkrétně mělo žalované jednání ve skupinové trestní věci u té které osoby spočívat, chybí-li v popisu skutku okolnosti umožňující posoudit subjektivní stránku trestného činu, potom nejsou objasněny základní skutečnosti, bez kterých není možné v řízení před soudem rozhodnout.

Výše uvedené pak nikoli v lahodném akordu rezonuje zejména po vyjádření státního zástupce v hlavním líčení dne 7.1.2020, tedy hodlal přednést původní obžaloba a žádné další důkazy nebude navrhopvat, a v reflexi na přijetí Nálezu Ústavního soudu ze dne 30. září 2019, sp.zn.: IV. ÚS 1367/18, podle jehož bodu 23. je-li tu závěr o vině 2. a 3. stěžovatele, a tedy i o správnosti skutkové věty, založen jen na zdokumentovaném rozhovoru zúčastněné osoby s 1. stěžovatelem a není-li opřen o další důkazy, které by prokazovaly pravdivost všech informací v rozhovoru vyřčených, neodpovídá takový závěr požadavku ust. § 2 odst. 5 trestního řádu, který zakotvuje dvě zásady trestního řízení, a to zásadu zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a zásadu vyhledávací.

Soudce tak přezkoumal obžalobu podle § 314c odst. 1 tr.řádu z hledisek uvedených v § 181 odst. 1 a § 186 tr.řádu a zjistil, že je na místě postupovat ve smyslu § 314c odst.1 tr.ř ve znění § 188 odst. 1 písm. c) tr. řádu a zastavit trestní stíhání.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost do tří dnů ode dne oznámení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

Praha 28. února 2020

JUDr. Milan Rossi v.r.
samosoudce